

Rigsdaler og videre op. Naar man nu kjender Domstolenes Praxis, hvorefter man ved første Gang begaaet Forseelse er kempelig og lader en Mand i det Allerhøjeste faae en Mulkt paa fem Kroner, saa har det jo slet ingen Betydning. Derksom derimod Minimum af Mulktene blev sat noget større, kunde det nok være, at Gaandværkerne efterhaanden kunde lære, at det blev for dyrt at ignorere Bygningsloven. I det Hele taget ere disse Mulktbestemmelser i Loven af 2den Marts 1861 noget besynderlige. Naar man nemlig f. Ex. ser § 27, der handler om at brænde Rapsalm, saa staar der, at naar man ikke brænder det mellem Kl. 8 og 10 Formiddag, altsaa først begynder f. Ex. Kl. 11, er Bøden 16 Rigsdaler. Der er ingen Sammenligning mellem denne og de øvrige Bøder. Disse Bestemmelser kunde altsaa vistnok have Godt af ialtsald at blive eftersete. Om de kunne blive det ved denne Leilighed, vil jeg lade staa hen, navnlig naar jeg læser Lovforslagets sidste Paragraf. Der staar jo i denne, at denne Lov betragtes som en Del af Loven om Brandpolitiet paa Landet og det nærmest dermed i Forbindelse staaende Bygningsvæsen, saaledes at nærværende Lovs §§ 3—9 og 14 træde istedetfor osv. Det vil med andre Ord sige, at, naar vi gjøre denne Lov færdig, skulde jo denne Lovs Paragrafer stiftes ind i Loven af 2den Marts 1861, og saa staar der til Slutning, at Justitsministeren bemyndiges til at lade den nævnte Lov af 2den Marts 1861 optrykke og bekjendtgjøre med de af nærværende Lov flydende Forandringer. Jeg tør ikke i dette Øieblik have nogen Mening om, hvorvidt dette kan lade sig gjøre, og om det ikke i Fremtiden, naar Loven er kommen ud, vil berede den praktiske Vanskeligheder. Hvorledes stiller nemlig denne Lov, forudsat at den bliver til Lov, og Loven af 2den Marts 1861 sig ligeoverfor Ministeriets Bekjendtgjørelse, naar de skulle bruges af Domstolene. Skulle disse saa bruge Bekjendtgjørelsen, eller skulle de bruge disse to Love. Det vil give Forvirring ligeoverfor en Legmand, der ikke forstaa denne Kombination, dersom han f. Ex. bliver dømt efter Loven af 1881 og Loven af 2den Marts 1861 og slet ikke kan finde det i den optrykte Lov. Det er jo muligt, at det kan gaa, jeg veed det ikke, men ialtsald vil jeg sige, at der maa foretages nogen Forandring i § 15. Der er nogle Paragrafer i Lovforslaget, f. Ex. §§ 2, 10 og 13, som slet ikke ere nævnte i § 15, og man staar derfor i nogen Uvisshed om, hvor de skulle puttes hen. Det er kun en mindre Bemærkning med Hensyn til, hvorledes denne Lov skal træde ud i Livet. Det er af rene Hensigtsmæssighedshensyn, at den høitærede Minister har forjagt denne Udvei. Jeg tror nu isørgt ikke, at det vil være til nogen synderlig Bøparelse; thi, som det vil erindres, bestemmes der i Lov 2den Marts 1861, § 55, at der

skal henlægges et Exemplar af denne Lov om Brandpolitiet hos enhver Sogneforstanderskabsformand, enhver Sognefoged og Brandfoged. Vi have 1000 Sogne heri Landet godt og vel, og naar man regner, at der skal nogle Exemplarer til Gaandværkerne ogsaa, vil det blive en halv Snæs Tusinde Exemplarer, der skulde sendes ud, saa det Udbytte, man faar ved at gaa den Vej, vil jo kun vise sig under Forhandlingen her, hvis Loven ikke bliver til Noget, idet man da sparer noget Trykningsarbejde, men ellers er det tvivlsommere, om man ikke gjorde Kløgere i allerede ved Sagens Behandling her at tage Loven af 2den Marts 1861 med. Det skal jeg, som sagt, lade staa aldeles hen. Min Betragtning af Lovforslaget er altsaa, naar jeg ikke tør gaa ind paa Enkelthederne, — og det haaber jeg ikke at have gjort — den, at det er meget heldigt, at Lovforslaget er kommet frem. Der kan maaste i de Paragrafer, jeg har oversprunget, være Udskilligt at bemærke, men i sin Helhed, siger jeg kun, at Lovforslaget forekommer mig endogsaa for beskedent.

Formanden: Jeg tænker ikke, jeg behøver at frygte for, at det ærede Medlem, der nu satte sig, skulde have paalagt sig nogen usornøden Indskrænkning i sit Foredrag. For at imidlertid ikke enkelte Ytringer, som faldt i Foredraget, skulde give Anledning til Misforstaaelse, finder jeg mig opfordret til at gjøre opmærksom paa, at ihvorvel vor Forretningsorden ganske vist foreskriver, at ved en Sags første Behandling er det, man har at døle ved, Lovforslaget i Almindelighed og dets ledende Grundsætninger, saa er det dog ingenlunde udelukket, at man skulde kunne komme ind paa de enkelte Paragrafer. For det Første er det jo Noget, som ofte vil hænde, at der i en enkelt Paragraf netop ligger en ledende Grundsætning, og at man vil behøve at citere Paragrafen til Dplysning baade for og imod de ledende Grundsætninger eller Sagen i dens Almindelighed. Og endelig er det jo udtryffeligt nævnt i Forretningsordenen, at der selv ved Sagens 1ste Behandling kan fremsættes Forslag til Udadelser eller Tilføjelser eller andre Forandringer i de enkelte Paragrafer; saadanne Forslag kunne fremsættes og kortelig indledes. Mellem Dint, slet ikke at turde komme ind paa de enkelte Paragrafer, hvad Forretningsordenen i god Samklang med Forholdets Natur aldeles ikke forbyder, og det, der ikke er hjemlet og som helst bør undgaaes, nemlig at fortabe sig i Enkeltheder, hvorved man taber Synet for Sagen i Almindelighed og dens ledende Grundsætninger, ligger den gyldne Middelvei, og jeg tror, man kunde prise sig lykkelig, hvis det altid i Livet var saa let at søge og finde denne Middelvei som her i vore Forhandlinger.